

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

CHLADNOKREVNÁ MSTA

ZVLÁŠTNÍ AGENT PENDERGAST SE MUSÍ POMSTÍT

CHLADNOKREVNÁ MSTA

CHLADNOKREVNÁ MSTA

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Věroslava Ončáková

Vydal nakladatelství BB/ats,ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Cold Vengeance*

(First published by Grand Central Publishing, New York, 2011)

přeložila © 2011 Věroslava Průchová Ončáková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807618710

Lincoln Child věnuje tuto knihu své dceři Veronice

*Douglas Preston věnuje tuto knihu Margueritě,
Lauře a Oliverovi Prestonovým*

1

Cairn Barrow, Skotsko

KDYŽ VYSTOUPALI NA PUSTÉ ÚBOČÍ Beinn Deargu, kamenná chata Kilchurn Lodge zmizela v temnotě a zbyla po ní jen měkká žlutá zář oken, která zabarvila vzduch prosycený mlhou. Na hřebeni se Judson Esterhazy a zvláštní agent Aloysius Pendergast zastavili, zhasli baterky a poslouchali. Bylo pět hodin ráno, chvíle na hranici rozbřesku; čas pro jeleny, aby začali troubit.

Žádný z mužů nepromluvil. Vítr šelestil v travinách a slabě skučel mezi mrazem narušenými kameny. Muži čekali. Ale nic jiného se nepohnulo.

„Jdeme brzy,“ řekl nakonec Esterhazy.

„Možná,“ zamumlal Pendergast.

Stále čekali, až se mdlé šedé světlo objeví na nejuvýchodnějším horizontu a oni uvidí siluetu pustých vrcholů Grampian Mountains, které vrhnou pochmurné stíny na celé okolí. Ze tmy se pomalu vynořovala krajina. Loveckou chatu měli daleko za zády, vížky a ochranné kamenné násypy žíhané vlhkostí obklopovaly masivní a tiché černé jedle. Vpředu se tyčily žulové hradby samotného Beinn Deargu, jehož vrchol zůstal ukrytý vysoko ve tmě. Po úbočích se valil potůček a padal v řadě vodopádů, když si hledal cestu do tmavých vod jezera Duin tři sta metrů hluboko, v chabém světle sotva viditelného. Napravo se rozkládala velká vřesoviště známá jako Foulmire, nad něž úponky mlhy vynášely vzhůru slabý pach tlení a plynů z bažin smíšený s nasládlou vůní kvetoucího vřesu.

Pendergast mlčky přehodil pušku na druhé rameno a pomalu kráčel vzhůru po vrstevnici. Esterhazy šel za ním, nevyzpytatelný obličej zastíněný loveckou čepicí. Když vystoupali výš, přímo před jejich očima se vynořila bažina Foulmire, záludná pustá planina táhnoucí se

k západnímu horizontu, ohraničená vodami rozlehlých mokřin Inish zahalenými černotou.

Po několika minutách Pendergast zastavil a zvedl ruku.

„Co je?“ zeptal se Esterhazy.

Pendergast neřekl nic, odpovědí byl úděsný zvuk ze skryté strže, cizí a hrozivý: troubení lesního jelena v říji. Třásl se a řval, ozvěna se rozléhala nad horami a pustými pláněmi jako bezmocný křik zatracence. Byl to zvuk plný zuřivosti a agrese: jak se jeleni potulovali travnatou pahorkatinou a pustými pláněmi, bojovali proti sobě, aby uhájili svůj harém laní.

V odpověď na troubení se ozvalo jedno bližší, od břehu jezera, a poté ještě další ze vzdálené vrásky. Rozptýlená troubení, jedno po druhém, otřásala krajinou. Muži tiše naslouchali, vnímali každý zvuk, určovali jeho směr, hodnotili zbarvení a sílu.

Nakonec Esterhazy promluvil, přes vítr ho bylo sotva slyšet. „Ten ve strži musí být obrovitý.“

Pendergast neodpověděl.

„Měli bychom jít po něm.“

„Ten v Bažině,“ zamumlal Pendergast, „je ještě větší.“

Ticho. „Určitě znáš pravidla chaty, pokud jde o vstup do Bažiny.“

Pendergast jen přezíravě mávl bledou rukou. „Nejsem z těch, kdo se drží pravidel. Ty ano?“

Esterhazy beze slova sevřel rty.

Čekali, šedý úsvit v rozbřesku na východní obloze náhle zrudl a světlo se pomalu rozlévalo po drsné Skotské vysočině. Bažina hluboko dole vypadala jako pustina černých kaluží a proužků blátivé vody, nestabilních močálů a vzdouvajícího se bahniska tu a tam narušeného ošidnými travnatými loukami a kamennými mohylami. Pendergast vytáhl z kapsy malý dalekohled, přiložil ho k očím a pozoroval Bažinu. Trvalo dost dlouho, než ho podal Esterhazymu. „Je mezi druhou a třetí mohylou, asi osm set metrů ke středu. Jelen samotář. Žádný harém.“

Esterhazy zvíře soustředěně pozoroval. „Vypadá na dvanáctěráka.“

„Je to třináctěrák,“ zamumlal Pendergast.

„Toho jelena ve strži bychom vystopovali bez potíží. Snadno tam najdeme úkryt. Nevím, jestli máme vůbec nějakou šanci ulovit toho v Bažině. Navíc je to dost riskantní, uvidí nás na kilometr daleko.“

„Přijdeme tak, abychom se drželi za tou druhou mohylou, ta bude pořád mezi námi a jelenem. Máme dobrý vítr.“

„I tak je to tam dost nebezpečné.“

Pendergast se otočil na Esterhazyho, několik nepříjemných vteřin hleděl do obličeje způsobného chlapce. „Máš strach, Judsone?“

Esterhazy, na prchavý okamžik šokovaný, odbyl otázku nuceným smíchem. „Jistěže ne. Jen uvažuji o našich šancích. Proč plýtvat časem na zbytečnou honbu po celé Bažině, když na nás čeká stejně dobrý kus dole v rokli?“

Pendergast neodpověděl. Zalovil v kapse a vyndal jednolibrovou minci. „Vyber si.“

„Panna,“ řekl Esterhazy zdráhavě.

Pendergast hodil minci do vzduchu, chytil ji a položil na rukáv. „Orel. Mám první ránu.“

Pendergast scházel po úbočí Beinn Deargu, Esterhazy ho následoval. Nebyla tam žádná cesta, jen kamení, nízká tráva, drobné, divoce rostoucí květiny a lišejník. Když noc ustoupila ránu, mlha nad Bažinou zhoustla, vířila v nižším terénu a zvedala se k pahorkům a mohylám.

Kráčeli tiše a kradmo k okraji Bažiny. Když došli k prohlubenině na úpatí Beinnu, Pendergast gestem naznačil, aby zůstali stát. Jelen byl nadmíru bystrý a muži museli postupovat s maximální obezřelostí, aby je neviděl, neslyšel ani necítil.

Pendergast se plížil k vrcholku prohlubeniny a vyhlédl přes něj.

Jelen stál přibližně tisíc metrů od nich, pomalu mířil k Bažině. Zvedl hlavu a zavětril. Následoval ohlušující řev, který se nesl ozvěnou a utichl mezi kameny; potom jelen zatřepal hlavou a znovu číchal k půdě, občas ukousl trávu.

„Panebože,“ zašeptal Esterhazy. „To je obr.“

„Musíme si pospíšet,“ zamumlal Pendergast. „Míří hlouběji do Bažiny.“

Vydali se pod okraj prohlubně, drželi se mimo dohled a nakonec stáli za jelenem u malé mohyly. Otočili se a postupovali ke zvířeti ukrytí za pahorkem. Okraje Bažiny po dlouhém létě ztvrdly, muži se pohybovali rychle a tiše, měkké kopečky trávy jim posloužily jako nášlapné kameny, v závětrí kopce podřepli. Stále měli příznivý vítr a znovu zaslechli troubení jelena, což znamenalo, že o jejich přítomnosti nemá tušení. Pendergast se zachvěl; ke konci podivně připomínalo lví řev. Pokynul

Esterhazymu, aby se držel vzadu, a sám vylezl na hřeben kopce, obezřetně nahlížel skrz popadané balvany.

Jelen stál tisíc metrů od nich, čenich nahoře, neklidně popocházel. Znovu potřásl hlavou, oleštěné parohy se zaleskly. Zvedl hlavu a znovu zatroubil. Třinácterák: skoro třináct metrů paroží. Bylo s podivem, že v tak pozdním období říje nemá pořádný harém. Možná se někteří jeleni prostě narodí jako samotáři.

Stále byli příliš daleko, aby mohli spolehlivě vystřelit. Dobrá rána nestačí; nikdo za žádných okolností nemůže riskovat poranění takového zvířete. Musí mít jistotu, že je zabije.

Připlížil se zpátky po svahu k Esterhazymu. „Je tak kilometr od nás – to je moc daleko.“

„Přesně toho jsem se obával.“

„Je velmi sebejistý,“ konstatoval Pendergast. „Vzhledem k tomu, že ve Foulmire nikdo neloví, není dost ostražitý. Máme protivítr a on odchází směrem od nás – myslím, že ho můžeme stopovat.“

Esterhazy zavrtěl hlavou. „Tam vepředu je dost nebezpečný terén.“

Pendergast ukázal na písčitou plochu přilehlou k jejich úkrytu, ve které byly vidět stopy jelena. „Půjdeme po jeho stopě. Pokud někdo zná cestu přes Bažinu, pak je to rozhodně on.“

Esterhazy zdvihl ruku. „Jdi první.“

Připravili si pušky a vyplížili se směrem k jelenovi. Jelena něco rozptýlilo, nasával vzduch přicházející ze severu, nevěnoval pozornost tomu, co se děje za ním. Číchal a troubil, takže je neslyšel přicházet.

Postupovali s největší opatrností, zastavili se, jakmile zvíře zaváhalo nebo se otočilo. Pomalu se dostali před něj. Jelen dál mířil hlouběji do Bažiny, zjevně soustředěný na pach unášený vzduchem. Přikrčení šli dál v naprosté tichosti, mlčky, jejich oblečení dokonale splynulo s okolní přírodou. Stopa jelena byla stále méně zřetelná, na tvrdší půdě téměř neviditelná, stezka se vinula mezi tůňkami připomínajícími melasu, nestabilním močalem a travnatými plochami. Možná kvůli nespolehlivému terénu, pronásledování, nebo z jiného důvodu jako by napětí ve vzduchu stouplo.

Zvolna se přiblížili na tři sta metrů, z takové vzdálenosti už mohli střílet. Jelen se znovu zarazil, otáčel hlavou a číchal. Velmi nenápadným gestem Pendergast naznačil, aby se zastavili a opatrně se sklonili.

Vytáhl svůj H&H .300, seřídil periskop a pečlivě zamířil. Esterhazy zůstal deset metrů za ním, příkřeň, bez hnutí.

Pendergast se díval periskopem, vlasový kříž zaměřil na zvíře, nadechl se a přiložil prst na spoušť.

Vtom v týle ucítil studenou ocel.

„Promiň, kamaráde,“ řekl Esterhazy. „Drž pušku jednou rukou a polož ji.“

Pendergast poslechl.

„Stoupni si. Nespěchej.“

Pendergast mu znovu vyhověl.

Esterhazy ucouvl a mířil na agenta FBI jeho loveckou puškou. Najednou se zasmál, drsný zvuk se ozvěnou nesl nad pustinou. Pendergast koutkem oka zahlédl jelena. Byl vyplašený a běžel pryč, pomalu se ztrácel v mlžném oparu.

„Doufal jsem, že k tomuhle nedojde,“ řekl Esterhazy. „Katastrofa je, že jsi toho nenechal ani po dvanácti letech.“

Pendergast nijak nereagoval.

„Nejspíš si lámeš hlavu, o co vlastně jde.“

„Ani ne,“ odpověděl Pendergast nevýrazným hlasem.

„Já jsem ten člověk, kterýho hledáš: neznámej chlápek v projektu Aves. Ten, jehož jméno ti Charles Slade odmítl prozradit.“

Žádná reakce.

„Vysvětlil bych ti to podrobněji, ale co to má za smysl? Je mi líto, že to musím udělat. Chápeš jistě, že v tom není nic osobního.“

Stále žádná reakce.

„Pomodli se, bratře.“

Esterhazy zvedl pušku, zamířil a stiskl spoušť.

2

VE VLHKÉM VZDUCHU zaznělo sotva slyšitelné cvaknutí.

„Sakra!“ procedil Esterhazy mezi zuby, otevřel závěr, vyhodil špatný náboj a vsunul nový.

Cvak.

Pendergast v mžiku vyskočil na nohy, popadl pušku a zamířil na Esterhazyho. „Tvoje nepříliš důmyslná lest nevyšla. Podezírám tě od chvíle, kdy jsi mi napsal dost kostřbatý dopis, v němž ses ptal, jaké střelné zbraně si vezmu s sebou. Obávám se, že střelivo ve tvé pušce je upravené. A tak se všechno vrací na začátek: od slepých nábojů, kterými jsi nabítl Heleninu pušku, ke slepým nábojům, které máš teď v pušce ty.“

Esterhazy stále manipuloval se závěrem, jednou rukou horečně vyhazoval poškozené náboje, druhou šátral v torně a hledal nové střelivo.

„Přestaň, nebo tě zabiju,“ varoval ho Pendergast.

Esterhazy ho nebral na vědomí, vyndal poslední náboj a do zásobníku vložil jiný.

„Výborně. Tohle je za Helen.“ Pendergast stiskl spoušť.

Zaznělo *tlumené* cvaknutí.

Okamžitě pochopil situaci a vrhl se do úkrytu tam, kde skála vyrůstala ze země. Když Esterhazy vystřelil, ostrý náboj se odrazil od překážky, vzduchem létaly úlomky kamene. Pendergast se v úkrytu přikrčil, odhodil pušku a vytáhl Colt .32, který si s sebou vzal jako rezervu. Vstal, zamířil a vystřelil, ale Esterhazy se už stačil ukrýt za malou vyvýšeninu a palbu opětoval. Trefil se do kamenů těsně před Pendergastem.

Teď byli v úkrytu oba, každý na jedné straně. Esterhazyho smích se rozléhal po krajině. „Tak to vypadá, že ani *tvoje* nepříliš důmyslná lest

nevyšla. Myslel sis, že tě tady nechám s funkční zbraní? Promiň, kamaráde, vyndal jsem z ní úderník.“

Pendergast ležel na boku přitisknutý ke kameni a ztěžka dýchal. Dospěli do mrtvého bodu – každý na jedné straně malé vyvýšeniny. To znamenalo, že ať se nahoře jako první objeví kterýkoli z nich...

Pendergast vyskočil na nohy a jako pavouk se vydrápal po straně vzhůru. Na vrcholek vystoupil ve stejném okamžiku jako Esterhazy a oba se tak dostali do nechtěného sevření, zápolili, potom se skutáleli po kamenech. Pendergast odstrčil Esterhazyho a vytasil dvaatřicítku, ale ten po ní sekl hlavní své pušky, zbraně zařinčely jako meče a obě současně vystřelily. Pendergast jednou rukou popadl hlaveň Esterhazyho pušky a oba se o ni začali prát. Pendergast odhodil pistoli a oběma rukama se pokusil pušky zmocnit.

Zápolení pokračovalo, čtyři ruce na jedné zbrani se kroutily a tloukly. Snažili se jeden druhého setřást. Pendergast se v předklonu zahryzl do ruky protivníka. Esterhazy zařval a zaútočil na agenta hlavou, srazil ho a brutálně kopl do boku. Jak byli do sebe zaklesnuti, oba znovu upadli na mrazem rozrušené kameny a potrhali si oblečení.

Pendergast s rukou na spoušti sebou škulal a kroutil se, znovu střílel a zase vyprázdnil zásobník. Odhodil zbraň a zasadil Esterhazymu ránu pěstí do lebky ve chvíli, kdy máchl puškou jako palicí a praštil Pendergasta do hrudi. Agent pažbu popadl a pokusil se mu ji znovu vytrhnout, ale Esterhazy s ním nečekane škulbl a surově ho kopl do obličeje; skoro mu zlomil nos. Krev stříkala na všechny strany. Pendergast upadl, zatřásl hlavou, snažil se jasně uvažovat, ale Esterhazy se na něj vrhl a ještě jednou ho uhodil pažbou do obličeje. Přes mlhu a krev viděl, jak Esterhazy šátrá v torně po nábojích a nabíjí.

Odkopl ústí pušky směrem vzhůru a uhnul stranou, když vyšel výstřel, popadl svou zbraň z místa, kam ji předtím odhodil, překulil se a palbu opětoval. Ale Esterhazy se už doškrábal za mohyly.

Pendergast využil chvíle klidu, vyskočil a utíkal z kopce, několikrát se otočil a vystřelil. Přikoval Esterhazyho k zemi a sám se hnul pryč. Když se dostal k úpatí vrchu, vyrazil do Bažiny směrem k prohlubni, kde ho hned obestřel vír husté mlhy.

Tam zaváhal, obklopen nestabilním bahnem. Půda pod nohama se podivně chvěla jako rosol. Špičkou boty zkoumal terén, narazil na pev-

nější zem a postupoval hlouběji do močálů, šlapal na malé vyvýšeniny a kameny, snažil se vyhnout záludným nestabilním tůňím a současně se co možná nejvíc vzdálit od Esterhazyho. Od mohyly slyšel několik zbloudilých výstřelů. Esterhazy střílel nazdařbůh.

Pendergast změnil směr o třicet stupňů a zvolnil krok. Za podivnou mohylou z polámaného kamene byl malý úkryt; jedinou jeho ochranou bude mlha. To znamenalo držet se při zemi.

Pokračoval rychlostí, jakou mu opatrnost dovolila, často se zastavoval a nohou zkoumal terén. Věděl, že Esterhazy půjde za ním; ten chlap nemá na výběr. A navíc je vynikající stopař, možná dokonce lepší než sám Pendergast. Za chůze vyndal z tašky kapesník a přitiskl si ho k nosu, chtěl zastavit krvácení. Cítil, jak se mu o hrudník tře zlomené žebro, výsledek divokého zápasu. Beze slov káral sám sebe za to, že těsně před odchodem nezkontroloval svou pušku. Zbraně byly zamčené v oddělené místnosti v chatě, jak vyžadovala pravidla. Esterhazy se musel nějakou lší k té jeho dostat. Vyndat úderník trvá minutu dvě. Podcenil soupeře a už to nikdy neudělá.

Náhle se zastavil, prohlížel terén: na malém šterkovitém kousku půdy uviděl stopu jelena, kterého vyplašili. Pozorně poslouchal s pohledem upřeným tam, odkud přišel. Mlha z Bažiny stoupala v roztrpených pásech, které střídavě zakrývaly a odhalovaly výhled na nekonečná vřesoviště a vzdálené hory. Mohylu, na níž spolu muži bojovali, zahalila mlha. Pendergast svého pronásledovatele nikde nespapřil. Temně šedé světlo dopadalo na vše kolem, od severu postupovala tma, tu a tam narušená světlem blesku – blížila se bouře.

Pendergast nabil colt a kráčel stále hlouběji do Bažiny, šel po sotva patrné jelení stopě. Zvíře opatrně našlapovalo po neviditelné stezce, kterou znalo jen ono samo, rafinovaně kličkovalo mezi nestabilními bažinatými úseky a tůňemi, které dokáží stáhnout člověka pod hladinu.

Ještě to neskončilo. Esterhazy ho zuřivě pronásledoval. Výsledek je nasnadě: jeden z nich se odtud nevrátí.

3

PENDERGAST stále sledoval slabou stopu jelena, jak se proplétal po pevné zemi mezi nestabilními mokřinami. Když se bouře přiblížila, obloha potemněla a vzdálený hrom zaburácel nad vřesovišti. Agent hbitě kráčel dál, zastavoval, jen aby kontroloval, kudy jelen postupoval. Bažina je v tomto ročním období obzvláště nebezpečná, během dlouhého léta narostla vysoká tráva a překryla mnohé tůně nestabilního bahna, vytvořila klamný krunýř, který se pod vahou člověka proboří.

Zablesklo se a začalo pršet, z oloveného nebe padaly těžké kapky. Zvedl se vítr, šelestil nad vřesem a z mokřin Inish s sebou odnášel nakažlivý pach na západ: rozlehlá vodní hladina, místy pokrytá rákosem a orobincem, se pohupovala. Skoro dva kilometry sledoval stopu. Pozvolna ho dovedla na vyvýšený a pevnější terén a potom – přes nečekanou trhlinu v mlze – Pendergast náhle uviděl zříceninu. Proti obloze na samém vrcholku svahu stála stará kamenná ohrada a salaš, kterou nárazově osvětlovaly blesky. Za kopcem se táhly hrbolaté okraje močálu. Pendergast prozkoumal zlomený hlodáš a poznal, že jelen prošel přes ruiny a potom pokračoval dál k rozlehlé bažině na vzdálené straně.

Vystoupal na kopec a rychle si prohlédl zříceninu. Chatrč neměla střechu, kamenné stěny byly pobořené a porostlé lišejníkem, vítr sténal a pískal mezi nakupenými troskami. Na druhé straně se kopec svažoval do bažiny skryté tmou a mlžným oparem.

Zřícenina na vrcholu skýtala ideální obrannou pozici s volným výhledem do všech stran: dokonalé místo, odkud je možné ze zálohy napadnout pronásledovatele, nebo odolávat útoku. Z jakéhosi důvodu Pendergast prošel kolem a dál pokračoval z kopce k mokřinám Inish. Opět

rozpoznal jelení stopu a chvílku byl zmatený; zvíře patrně mířilo do slepé uličky. Dozajista už mu Pendergastovo sledování hodně vadilo.

Agent se vracel zpátky po okraji močálu k místu hustě porostlému rákosím, na němž viděl naplavenou zeminu s kamením, která pomalu ustupovala do vody. Řada ledovcových kamenů očividně skýtala malý, ale zcela evidentní úkryt; zůstal stát, vyndal bílý kapesník, ovinul jím jeden kámen a položil ho na pečlivě vybrané místo za balvany. Potom šel dál. Za výběžkem našel, co hledal: docela plochý kámen hned pod hladinou obrostlý rákosím. Viděl, že tudy šel i „jeho“ jelen směrem k rozlehlým močálům.

Přírodní úkryt by jen sotva mohl poskytnout útočiště a už vůbec nebylo vhodné pokoušet se odtud bránit. Právě proto mu postačí.

Pendergast se opatrně brodil ke kameni, pečlivě se vyhýbal bahnisku. Stál mezi rákosím, kam na něj nebylo vidět. Přikrčil se a čekal. Blesk proťal oblohu, po něm uhodil hrom; z bažin se valila mlha, dočasně skryla zříceninu na vrcholku kopce. Esterhazy nepochybně zanedlouho dorazí. Konec je na dohled.

Judson Esterhazy zůstal stát, aby prohlédl terén. Natáhl ruku a ohmatal štěrku odhrnutý ke straně cesty, kudy šel jelen. Otisk Pendergastovy boty byl mnohem méně zřetelný, i tak jej ale viděl na půdě a v polehlých stvolech trávy opodál. Ten chlap neriskoval, dál následoval jelena po klikaté stezce přes Bažinu. Důmyslné. Nikdo by se do těch míst neodvážil vstoupit jen tak, ale jelen je stejně dobrý průvodce jako kdokoli jiný. Jakmile se přiblížila bouřka, mlha zhoustla; snesla se tma a on byl rád, že má baterku. Prohlížel stezku a svítlnu pečlivě stínil.

Pendergast měl zcela zjevně v úmyslu vlákat Esterhazyho do Bažiny, aby ho zabil. Přes všechnu okázalost příslušníka jižanské aristokracie je Pendergast nejhouževnatější muž, jakého kdy potkal, a také pěkný neřád.

Blesk osvítil pusté planiny a on trhlinou v mlze uviděl kostrbatý obrys zříceniny na vyvýšenině vzdálené necelého půl kilometru. Zastavil se. Tohle místo se mu jevilo jako dost logické, aby se tam Pendergast ukryl a čekal. Proto tam půjde a přepadne útočníka v záloze... Ale už když zkušeným zrakem bloumal po celém místě, uvažoval o tom, že Pendergast je příliš lstivý, aby zvolil tak předvídatelný postup.

Esterhazy nemohl předpokládat vůbec nic.

V téhle pusté krajině není snadné nalézt skrýš, ale když si všechno časově rozvrhne, mohl by využít hustou mlhu, která postupuje od močálů, a ukryt se v ní. Právě v tu chvíli mlžná stěna vše zastřela a on se ocitl v bezbarvém světě nicoty. Utíkal vzhůru ke zřícenině, po pevnější půdě se dokázal pohybovat rychle. Asi sto metrů pod vrcholem obešel kopec, aby se přiblížil z nečekaného směru. Pršelo o poznání víc, ale burácení hromu ustoupilo nad vřesoviště.

Přikrčil se, a když mlha na okamžik ustoupila, letmo pohlédl na trosky nahoře. Po Pendergastovi nebylo ani památky. Když mlha znovu zhoustla, s puškou v ruce se vydal vzhůru po úbočí až ke staré kamenné ohradě. Šel dál, přikrčený, dokud mu další trhлина v mlze nedovolila upřít pohled na mezeru mezi kameny.

Ohrada byla prázdná. Ale za ní stála chatrč bez střechy.

Blížil se k ní podél ohrady, přikrčený za zdí. Zanedlouho už byl opřený o omšelou stěnu chatrče. Přikradl se k otevřenému oknu, čekal na další proluku v mlze. Zvedl se vítr, kvílel mezi kameny a přehlušil slabé zvuky pohybu, když se připravoval: a potom, když byl vzduch o něco průhlednější, se otočil k oknu a máchl puškou z rohu do rohu místnosti.

Byla prázdná.

Přeskočil parapet, uvnitř se přikrčil a úporně přemýšlel. Jeho podezření se potvrdilo – Pendergast nepostupoval předvídatelně. Nevyužil strategické převahy. Ale kam odešel? Potichu zaklel; od Pendergasta lze očekávat pouze nečekané.

Přiblížila se další clona mlhy a Esterhazy toho využil, aby prohlédl území kolem chatrče. Hledal Pendergastovy stopy. S potížemi je našel: rychle mizely v hustém dešti. Pokračoval po vzdálené straně kopce k mokřinám dole, prolukami v hustém oparu zběžně pohlédl na krajinu. Byla to svým způsobem slepá ulička – dále se rozprostírala pouze mokřina Inish. Takže Pendergast se ukryl někde na jejím okraji. Esterhazy cítil, že ho zachvacuje mírná panika. Skrze potřhané cáry mlhy pozoroval území; je jisté, že ten chlap nebude ukrytý v rákosí a orobinci. Ale všiml si výběžku půdy, který mizel v mokřině; vyndal kapesní dalekohled a sledoval pár ledovcových balvanů, dost velkých, aby se za nimi schoval člověk. A pak to uviděl: sotva patrnou bílou skvrnu za jedním kamenem.

Odhadl to dobře: využil jedinou skrýš a čekal v záloze, až kolem něj Esterhazy půjde po stezce, kterou sám vyšlapal.

Takže zase: nenapadná věc. Esterhazy hned věděl, jak agentovi zkrátit plány.

Vlídna mlha se vrátila; zamířil dolů a zanedlouho byl zpátky mezi zlověstnými močály Bažiny, krácel v dvojítech šlépějích – Pendergastových a jeleních. Když dorazil na okraj mokřiska, zjistil, že přešel od jednoho kopečku na druhý přes nestabilní plochy močálu. Znovu se dostal na pevnější půdu a pokračoval po stezce na místo, odkud bude moci dobře střílet za kameny, kde je Pendergast ukrytý. Zaujal pozici, přikrčený za kopečkem čekal, až se mlha rozestoupí, aby mohl vystřelit.

Uplynula minuta; mlha se rozestoupila, viděl tu bílou skvrnu tam, kde se ukryval Pendergast; připadalo mu, že je to kousek košile, dost velký, aby se do něj trefil. Zvedl pušku...

„Pomalů vstaň,“ uslyšel za sebou odhmotněný hlas; skoro jako by vycházel přímo z mokřiny.

4

ESTERHAZY ZTUHL.

„Vstaň s puškou v levé ruce, pěkně od těla.“

Esterhazy se nemohl ani hnout. Jak to?

Prásk! Kulka pleskla do země Esterhazymu mezi nohy a vyhodila do vzduchu spršku hlíny. „Nebudu to opakovat.“

Esterhazy vstal s puškou v levé ruce natažené od těla.

„Odhod' pušku a otoč se.“

Nechal pušku upadnout a potom se otočil. Tyčil se tam Pendergast, dvacet metrů od něj, v ruce držel pistoli a zvedal se ze shluku rákosí, podle všeho stál ve vodě – ale vtom Esterhazy uviděl malou klikatou cestičku z naplavených ledovcových balvanů, po obou stranách obklopenou nestabilním močálem.

„Mám jen jednu otázku,“ pronesl Pendergast slabým hlasem ve skučícím větru. „Jak jsi mohl zabít vlastní sestru?“

Esterhazy na něj zíral.

„Žádám tě o odpověď.“

Esterhazy ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Když se podíval Pendergastovi do tváře, pochopil, že je mrtvý muž. Padl na něj nevýslovný strach ze smrti jako rubáš nasáklý děsem, lítostí a úlevou. Nemohl udělat vůbec nic. Alespoň neposkytne Pendergastovi zadostiučinění nedůstojným odchodem. I když zemře, zakusí agent v nadcházejících měsících dost bolesti. „Prostě to ukonči,“ řekl.

„Takže žádná vysvětlení?“ zeptal se Pendergast. „Žádné ufňukané žebrání o ospravedlnění, žádná servilní prosba o pochopení? Takové zklamání!“ Přitiskl prst na spoušť. Esterhazy zavřel oči.

A potom se to stalo: náhlý pronikavý třesk. Esterhazy viděl explozi narudlé srsti, záblesk paroží – a z rákosí se vyřítil jelen, jedním parohem zasáhl Pendergasta a zachytil zbraň; obloukem letěla do vody. Jelen uskočil, Pendergast zavrával a upadl – a Esterhazy pochopil, že ji hodil do bažiny v místě s nízkou hladinou vody.

Esterhazy zvedl pušku ze země, zamířil a střílil. Kulka zasáhla Pendergasta do hrudi a tělo odhodila do bažiny. Esterhazy zamířil, chtěl znovu vypálit, potom zaváhal. Kdyby se našlo tělo, druhý výstřel, druhou kulku by nedokázal vysvětlit.

Sklonil pušku. Pendergast bojoval, stál pevně v bažině, ale už mu ubývalo sil. Na hrudi se mu rozlévala tmavá skvrna. Střela sice nedopadla, kam měla, i tak ho ale vážně zranila. Muž se podíval do mířidla: oblečení roztrhané a zkrvavené, světlé vlasy umazané blátem a ztmavlé deštěm. Agent zakašlal a z úst mu vytékala bublající krev.

Bylo po všem: jako lékař Esterhazy věděl, že zranění je smrtelné. Prostřelil mu plíci, způsobil vážné poranění hrudníku a podle místa vstřelu kulka dost možná poškodila podklíčkovou tepnu, takže se plíce velmi rychle naplní krví. I kdyby se Pendergast nenávratně nepropadl do nestabilního bahna, zemře během několika minut.

Když už byl Pendergast po pás v bažině, přestal zápasit a upíral oči na svého vraha. Ledový třpyt leskle šedých očí vyjadřoval nenávist a zoufalství mnohem výmluvněji než slova – a to Esterhazym velmi silně otrásl.

„Chceš, abych ti odpověděl na otázku?“ zeptal se Esterhazy. „Tak poslouvej. Helen jsem nezabil. Je naživu.“

Nevydržel čekat až do konce. Otočil se a odešel.

5

CHATA se vynořila, z oken vycházelo do bičujícího deště zastřené žluté světlo. Judson Esterhazy zatáhl za těžký železný kruh, otevřel dveře a doklopýtal do vstupní haly lemované řadou brnění a mohutnými parohy.

„Pomoc!“ vykřikl. „Pomozte mi!“

Hosté stáli kolem obrovského ohně ve velké hale, popíjeli polední kávu, čaj a sladovou whisky z malých sklenek. Otočili se a překvapeně na něj hleděli.

„Můj přítel byl postřelen!“

Na okamžik jeho výkřik přehlušilo zahřmění; okna s olovnatými skly se zachvěla.

„Postřelen!“ zopakoval Esterhazy a zhroutil se na podlahu. „Potřebuju pomoc!“

Všichni na okamžik ztuhli hrůzou a potom k němu přispěchalo pár lidí. Se zavřenýma očima ležel na podlaze, cítil, jak se kolem něj shlukli, slyšel změť tichých hlasů.

„Ustupte,“ ozval se drsný skotský hlas Cromartyho, provozovatele chaty. „Ustupte, prosím vás, ať může dýchat.“

Kdosi mu k ústům přitiskl sklenku whisky. Upil doušek, otevřel oči a pokoušel se posadit.

„Co se stalo? O čem to mluvíte?“

Vznášel se nad ním Cromartyho obličej: úhledně sestřižená bradka, drátěné brýle, vlasy barvy písku, hranatá čelist. Docela snadno je podvedl. Esterhazy byl skutečně ochromený hrůzou, zmrzlý na kost, sotva schopný chůze. Znovu upil ze sklenky. Sladová whisky s rašelinovou příchutí, v hrdle jako oheň, ho vzkřísila.

„Můj švagr... Stopovali jsme jelena v Bažině –“

„V Bažině?“ ujistil se Cromarty nečekaně ostrým hlasem.

„Skutečného obra...“ Esterhazy polkl, snažil se vzmužit.

„Pojďte k ohni.“ Cromarty ho vzal za paži a pomohl mu vstát. Robbie Grant, starý hajný, přichvátal do místnosti a chytil Esterhazyho z druhé strany. Společně mu svlékli nasáklou maskáčovou bundu a vedli ho ke křeslu u krbu.

Esterhazy se do něj zhroutil.

„Povídejte,“ vyzval ho Cromarty. Ostatní hosté stáli kolem, šokovaní, s bledými obličejí.

„Nahoře na Beinn Deargu,“ řekl. „Měli jsme vyhlídnutého jelena. Dole ve Foulmire.“

„Ale pravidla přece znáte!“

Esterhazy zavrtěl hlavou. „To ano, ale tohle bylo monstrum. Třinácterák, jak tvrdil můj švagr. Stopovali jsme ho hluboko do Bažiny. Dolů k mokřině. Potom jsme se rozdělili –“

„To jste takovej hlupák, chlape?“ ozval se hajný Robbie Grant pronikavým tenorem. „Vy jste se rozdělili?“

„Museli jsme ho zahnat do úzkých. Nasměrovat ho k mokřině. Blížila se mlha, bylo špatně vidět, vyšel z úkrytu... viděl jsem pohyb a potom padl výstřel...“ Odmlčel se. Ztěžka povzdechl. „Trefil jsem vlastního švagra přímo do hrudníku...“ Přerývaně dýchal, obličej skrytý v dlaních.

„Vy jste nechal zraněného muže v bažině?“ dožadoval se rozčilený Cromarty odpovědi.

„Panebože.“ Esterhazy propukl v mučivé vzlyky. „Spadl do močálu... Stáhlo ho to...“

„Počkejte,“ pronesl Cromarty hlasem jako led. Mluvil pomalu, tiše, jasně artikuloval. „Vy mi, pane, tvrdíte, že jste šli do Bažiny, náhodou jste postřelil svého švagra a on upadl do močálu? Tohle mi chcete říct?“

Esterhazy mlčky přikývl, stále skrýval obličej.

„Kristepane. Je nějaká šance, že ještě žije?“

Esterhazy zavrtěl hlavou.

„Jste si tím naprosto jistý?“

„Ano,“ odpověděl Esterhazy přidušeným hlasem. „Stáhlo ho to. Je mi... to strašně líto!“ zakvílel najednou. „Zabil jsem svého švagra!“ S hlavou v dlaních se houpal dopředu a dozadu. „Bože, odpusť mi!“

Ohromené ticho.

„Není při smyslech,“ zamumlal hajný. „Takhle jasný případ horečky z močálu jsem ještě neviděl.“

„Ať ty lidi odejdou,“ zahučel Cromarty a ukázal na hosty.

„Robbie, zavolej policii,“ požádal hajného.

Potom se obrátil na Esterhazyho. „Touhle puškou jste ho postřelil?“ Nevrlé ukázal na zbraň, kterou Esterhazy přinesl s sebou a která teď ležela na podlaze.

Zkroušeně přikývl.

„Nikdo na ni nesahejte.“

Hosté odcházeli po skupinkách, mluvili tlumeně, vrtěli hlavami. Zablesklo se a potom bylo slyšet hrom. Esterhazy seděl na židli, pomalu spouštěl ruce z obličejů, cítil, jak příjemné teplo ohně proniká jeho mokřými svršky. Stejně úžasné teplo zahřívalo i jeho tělo, pomalu vytěsňovalo hrůzný zážitek; zaplavil ho pocit úlevy, dokonce euforie. Je po všem, po všem, *po všem*. Už se nemusí Pendergasta bát. Džin je zpátky v lahvi. A co se týče jeho partnera, D'Agosty, a té newyorské policistky, Haywardové – tím, že zabil Pendergasta, usekl té hydře hlavu. A podle všeho mu tihle skotští omezenci na všechno naletěli. Není nic, co by mohlo vyjít najevo a vyvrátit jeho výpověď. Vrátil se, sebral všechny nábojnice, jen jednu tam nechal – chtěl, aby ji našli. Pendergastovu pušku a další nábojnice po jejich souboji zahodil cestou zpátky do močálu a ty nikdy nenajdou. To bude jediná záhada – chybějící puška. Na tom není nic zvláštního: puška může velmi snadno zmizet navždy, když ji pohltí Bažina. Nevědí nic o jeho revolveru a Esterhazy se postaral, aby také zmizel. Jelení stopy, pokud přetrvaly bouři, jen potvrdí jeho verzi.

„Hergot,“ zamumlal Cromarty, přešel ke krbové římsě, popadl lahev skotské a nalil si plnou sklenku. Upíjel po malých doušcích, přecházel před krbem, Esterhazyho si nevšímal.

Grant se vrátil. „Policie už je na cestě z Inverness, pane, se speciálním týmem policejního sboru – s háky, bidly a hákovacími kotvicemi.“

Cromarty se otočil, položil sklenku, dolil ji a nasupeně zíral na Esterhazyho. „Zůstanete tady, dokud nepřijedou, vy zatracenej blázne.“

Další zadunění hromu otráslou starou kamennou chatou a vítr zakvílel nad vřesovišti.

6

TRVALO VÍC NEŽ HODINU, než policie přijela, blikající majáky vrhaly světelné pruhy na cestu vysypanou štěrkem. Bouřka pominula, zůstalo po ní olověné nebe s rychle plujícími mraky. Policisté měli na sobě modré pláště do deště, holínky a nepromokavé čepice, dupali v kameném vjezdu a tvářili se nadutě. Esterhazy je pozoroval ze židle, jejich suchopárná netečnost ho uklidnila.

Jako poslední vešel jejich šéf – on jediný nebyl v uniformě. Esterhazy ho skrytě pozoroval; měřil odhadem dva metry, holou hlavu mu lemovaly světlé vlasy; měl úzký obličej a ostrý tenký nos, při chůzi se nakláněl dopředu, jako by si prořezával cestu životem. Nos měl červený natolik, aby ohrozil jeho vážné vzezření, občas si ho osušil kapesníkem. Měl na sobě staré lovecké oblečení: kalhoty petrolejové barvy, přiléhavý keprový svetr a rozepnutou ošoupanou bundu z voskováného plátna s manšestrovým límcem.

„Nazdar, Cromarty,“ pozdravil a nenuceně natáhl ruku, když se k němu Cromarty přihnul. Tajně se radili na vzdáleném konci haly, mluvili potichu, občas se podívali na Esterhazyho.

Potom k němu policista přišel a posadil se do ušáku vedle něj. „Šéf-inspektor Balfour ze Severního policejního sboru,“ řekl potichu, aniž mu podal ruku, ale předklonil se s lokty na kolenou. „A vy jste Judson Esterhazy?“

„Přesně tak.“

Vyndal malý notes na těsnopis. „Dobře, doktore Esterhazy. Povězte mi, co se stalo.“

Esterhazy znovu prožíval celý příběh od začátku do konce, vyprávění

často přerušoval, aby se zklidnil nebo zadržel slzy. Balfour si zapisoval poznámky. Když byl hotov, zavřel notes. „Vydáme se na místo nehody. Vy půjdete s námi.“

„Nevím jistě...“ Esterhazy polkl, „... jestli to zvládnou.“

„Já jsem si jistý, že to zvládnete,“ odpověděl Balfour rázně. „Máme dva policejní psy. A půjde s námi i pan Grant. V Bažině se dobře vyzná.“ Vstal, podíval se na velké námořnické hodinky. „Zbývá nám pět hodin denního světla.“

Esterhazy se zvedl a protáhl truchlivý obličej v etudě zdráhání. Venku se chystal celý tým, muži měli připravené krosny, lana a další vybavení. Na konci štěrkem vysypané příjezdové cesty se psův od věnoval dvěma policejním psům na vodítku, vedl je po trávě.

Za hodinu všichni šlapali po úbočí Beinn Deargu, až došli na okraj Foulmire. Bažinatý terén byl vyznačený kostrbatou řadou balvanů. Močál překryla mlha. Slunce na obloze už klesalo, nekonečná krajina mizela v šedé nicotě, temné tůně v dusném vzduchu zůstaly nehybné a všude byl cítit slabý zápach hniijící vegetace.

„Doktore Esterhazy?“ Balfour na něj podmračeně hleděl s rukama zkříženýma na prsou. „Kudy?“

Esterhazy se rozhlédl, jeho obličej zůstal zcela bez výrazu. „Vypadá to všechno stejně.“ Nemělo smysl příliš jim pomáhat.

Balfour sklíčeně zavrtěl hlavou.

„Psi tady mají pachovou stopu, inspektore.“ Výrazný irský přízvuk hajného unášela mlha. „A já vidím částečný otisk.“

„Tudy jste šli do Bažiny?“ chtěl vědět Balfour.

„Asi ano.“

„Dobrá. Psi půjdou v čele. Pane Grante, běžte s nimi vepředu. Ostatní půjdou za vámi, já a doktor Esterhazy až vzadu. Pan Grant nás povede nejlepším terénem; jděte stále v jeho stopách.“ Inspektor vyndal dýmku, předem nacpanou, a zapálil ji. „Pokud se někdo začne propadat do bahna, ne aby vás ostatní napadlo letět k němu jak zatracení blázni, skončili byste jako on. Pro takový případ má náš tým s sebou lana, záchranné kruhy a výsuvné háky.“

Potáhl z dýmky a rozhlédl se. „Pane Grante, chcete něco dodat?“

„Ano,“ odpověděl velmi vysokým, téměř dívčím hlasem drobný seschlý muž, který se opíral o vycházkovou hůl. „Když zabřednete do

bahna, nesnažte se z něj vymanit. Zvolna se položte na hladinu, bahno vás bude nadnášet.“ Upřel na Esterhazyho oči. „Mám otázku pro doktora Esterhazyho: Když jste se plahočili přes Bažinu za tím jelenem, viděli jste nějaké orientační body?“

„Jaké třeba?“ zeptal se Esterhazy zmateným a nejistým hlasem. „Všechno mi připadalo děsivě pusté.“

„Zříceniny, kamenné mohyly, nějak uměle poskládané kameny.“

„Zříceniny... ano, myslím, že jsme kolem nějakých šli.“

„Jak vypadaly?“

„Pokud si dobře pamatuji“ – Esterhazy svažtil čelo, jako by přemýšlel, „vypadaly jako kamenná ohrada a přístřešek na kopci a za nimi nalevo byla bažina.“

„Ano. Coombe Hut.“ Hajný se bez dalšího komentáře otočil a šel travou, po mechu a vřesem, policejní psi s psovody zrychlili, aby s ním drželi krok. Na krátkých nohou kráčel rychle s hlavou skloněnou, pohupoval vycházkovou holí, štrpáté vlasy vyčnívající zpod tvídové čepice vypadaly jako bílá svatozář.

Čtvrt hodiny šli mlčky, ticho přerušovalo jen čmouchání a kňučení psů a tiché pokyny psovoda. Když mraky opět zhoustly a na pustou pláň padl předčasný soumrak, několik mužů vyndalo silné baterky a rozsvítilo je. Kužely světla prořízly studenou mlhu. Esterhazy, který předstíral nevědomost a zmatek, si lámal hlavu, jestli opravdu nezabloudili. Všechno vypadalo podivně a nic kolem nepoznával. Když sestoupili do další opuštěné prohlubně, psi se najednou zastavili, čenichali v kruzích a potom s napjatými vodítky vyrazili za pachem.

„Pomalů,“ okřikl je psovod, tahal je zpátky, ale zvířata byla příliš rozrušená a začala štěkat, hrdelní vytí se neslo ozvěnou nad vřesovišti.

„Co je s nima?“ zeptal se zostra Balfour.

„Nevím. Pomalu. Pomalu!“

„Proboha,“ zaječel Grant, „zklidněte ty psy!“

„Sakra!“ Psovod stáhl vodítka, ale psy ovládnout nedokázal.

„Buďte opatrní!“ zavolal na ostatní Grant.

S výkřikem čiré hrůzy psovod náhle propadl do bažiny, když porušil povrch rašeliny a namáhavě se brodil blátem. Jeden pes klesl s ním a štěkot se proměnil v jekot. Vyděšený pes rozvířil hladinu a držel hlavu nahoře.

„Nech toho!“ hulákal Grant na psovoda, jeho hlas se mísil s kňučecím psem. „Zakloň se!“

Ale psovod propadl panice natolik, že mu nevěnoval pozornost. „Pomoc!“ zařval, bušil kolem sebe a rozstříkoval bahno.

„Přineste hák!“ rozkázal Balfour.

Příslušník speciálního pátracího týmu už shodil na zem krosnu a odvazoval tyč s velkou zaoblenou rukojetí na jednom konci a širokým okem z lana na druhém. Vysunul ji jako teleskop a poklekl na okraj bažiny, ovázal si lano kolem pasu a násadu ještě povytáhl.

Pes zakňučel a plaval čubičku.

„Pomozte mi!“ vykřikl uvězněný muž.

„Chyť se, ty cvoku!“ křikl Grant.

Pištivému vysokému hlasu nejspíš porozuměl. Natáhl ruku a popadl násadu na konci tyče.

„Zatáhni!“

Záchranář se zaklonil a vahou svého těla muže nadzdvihl. Psovod se ho držel zuby nehty, celý se s mlaskavým zvukem pomalu vynořoval, až ho kolega vytáhl na pevnou zem. Psovod zůstal ležet, trásl se a lapal po dechu, byl celý od bahna.

Pes vrískal jako smrtka, čeřil bažinu a předními tlapami plácal do močálu.

„Chyťte ho do lasa!“ vykřikl Grant.

Jeden muž už vyndal lano a udělal na něm smyčku. Hodil je psovi, ale nedopadlo dost daleko. Pes stále zápolil a vřeštěl, oči obracel v sloup.

„Ještě jednou!“

Muž lano hodil znovu, tentokrát psa do smyčky chytil.

„Utáhni smyčku a vylov ho!“

Zkusil to, ale zvíře se kroutilo a snažilo se ze smyčky vyvléknout.

Esterhazy celou scénu sledoval s hrůzou a okouzlením současně.

„Potápí se!“ hlesl psovod, který se pomalu vzpamatoval z úleku.

Další muž připravil smyčku, tentokrát s klouzavým uzlem jako na lasu, dřepł si na břehu a jemně ji hodil. Minul. Přitáhl ji, trochu uvolnil, byl připraven ji znovu hodit.

Ale pes rychle klesal pod hladinu. Bahno už mu sahalo až ke krku, šlachy mu praskaly, mordu měl jako růžovou jeskyni, z níž se vydral hrůzný řev jako z onoho světa.

„Pro lásku boží, dělejte něco!“ vykřikl psovod.

Úúúúúú! Úúúúúú! Zazněl příšerně hlasitý zvuk.

„Znovu! Hodte ještě jednou!“

Muž znovu hodil laso; opět minul.

A náhle bylo ticho. Ozvěna posledního psího přidušeného řevu se nesla nad planinou, až utichla. Mokřina se zavřela a hladina se vyrovnala. Bažinou otrásl slabý záchvěv a nato znehybněla.

Psovod, který už stál na nohou, v tu chvíli klesl na kolena. „Můj pes! Kristepane!“

Balfour na něj upřel pohled a tiše, avšak velmi přesvědčivě promluvil: „Je mi to moc líto, ale musíme pokračovat.“

„Nemůžete ho tam jednoduše *nechat!*“

Balfour se otočil na hajného. „Pane Grante, vedte nás ke Coombe Hut. A vy, pane, přiveďte druhého psa. Potřebujeme ho.“

Bez dalšího zdržování pokračovali, psovod, z něhož kapalo bláto a čvachtal v bažině, přiváděl zbývajícího psa, který se celý trásl a byl tak vyděšený, že ho nebylo možné pro práci použít. Grant znovu vyrazil, jako démon na krátkých a tlustých nohách, pohupoval vycházkovou holí, jen občas se zastavil, aby prudce zabodl její konec do země s nespokojeným odfrknutím.

K Esterhazyho překvapení nakonec nezabloudili. Terén se zvedal a proti mdlému světlu rozeznal trosky ohrady a chatrče.

„Kudy?“ zeptal se ho Grant.

„Tudy jsme prošli a druhou stranou jsme pokračovali dolů.“

Vystoupali na kopec a minuli rozvaliny.

„Myslím, že tady jsme se rozdělili,“ řekl Esterhazy a ukazoval na místo, kde sešel z Pendergastovy cesty, aby na něj opodál zaútočil.

Hajný zkontroloval půdu a s brucením přikývl.

„Vedte nás,“ vybídl ho Balfour.

Esterhazy šel první, hned za ním Grant se silnou baterkou. Žlutý paprsek prořezával mlhu, dopadal na rákosí a orobince podél bažiny.

„Tady,“ řekl Esterhazy a zůstal stát. „Tady... tady tudy šel dolů.“ Ukázal na rozsáhlou, klidnou hladinu na samém kraji močálu. Hlas se mu zlomil, ukryl obličej, dokonce ze sebe vyloudil vzlyk. „Bylo to jako noční můra. Bože, odpusť mi!“

„Všichni zůstaňte vzadu,“ vyzval muže Balfour a pokynul rukou. „Připravíme světla. Vy, doktore Esterhazy, nám přesně ukážete, co se stalo. Forezní tým zkontroluje terén a my potom prohledáme tůň.“

„Prohledáte tůň?“ zeptal se Esterhazy.

Balfour na něj nasupeně zíral. „Přesně tak. Abychom vyzvedli tělo.“

7

ESTERHAZY ČEKAL za žlutou páskou, která lemovala území, kde muži z forenzního týmu, sklonění jako staré čarodějnice, dokončili hledání důkazů pod několika ostrými světly, jež děsivě ozařovala drsnou močálovitou krajinu.

Shromažďování důkazů sledoval s narůstajícím uspokojením. Všechno je v pořádku. Našli jednu mosaznou nábojnici, kterou na místě záměrně nechal, a i když hodně přšelo, objevili pár chabých stop jelena, stejně tak se jim podařilo zmapovat stopy v pošlapaném vřesu, které tam zůstaly po něm a Pendergastovi. Kromě toho dokázali najít místo, kudy se jelen vyřítil z rákosí. Všechno se shodovalo s tím, co jim řekl.

„Dobře, chlapi,“ zavolal Balfour. „Sbalte to a prohledáme tuň.“

Esterhazy se zachvěl očekáváním i odporem. I když to bude příšerné, pocítí velkou úlevu, jakmile uvidí, jak z bažiny vytahují mrtvolu jeho soupeře; bude to definitivní ukončení, epilog titánského boje.

Na milimetrový papír Balfour načrtl rozlohu tůně – malé území tři a půl krát pět a půl metru – a zobrazil postup prohledávání. V prudké záři světél tým připjal k lanu kotvu, tvarem podobnou pařátu, dlouhé ocelové zuby se zlostně leskly, a potom do oka upevnili olověné závaží. Dva muži ustoupili s cívkou v rukou, zatímco třetí balancoval na kraji tůně. Balfour nahlížel do nákresu a mumlal pokyny, třetí muž hodil hák přes neklidný močál. Hák dopadl do bláta na vzdálené straně a potopil se. Když nakonec dosedl na dno, dva muži vzadu ho začali přitahovat. Jak se kotva sunula bažinou a lano se napínalo a přibližovalo, Esterhazy bezděčně strnul.

Po chvíli se nad hladinou vynořila kotva pokrytá blátem a vodními

rostlinami. Balfour, desku s klipsem v ruce, kontroloval ostré zuby prsty v latexové rukavici, potom zavržel hlavou.

Přesunuli se o kousek dál, znovu vhodili kotvu a opět ji vytáhli. Další rostliny. Opět postoupili a celý proces zopakovali.

Esterhazy sledoval každé vynoření blátem obalené kotvy a měl stále staženější žaludek. Všechno ho bolelo a v pokousané ruce mu tepalo. Muži se přiblížili k místu, kde šel Pendergast ke dnu. Nakonec tam hodili kotvu a tým ji stahoval zpět.

Zastavila se, uvízla na něčem pod hladinou.

„Něco mám,“ zavolal jeden z mužů.

Esterhazy zadržel dech.

„Pomalů,“ vyzval muže Balfour, předklonil se, celý napjatý. „Pomalů a plynule.“

Další muž chytil lano a všichni zvolna ručkovali. Balfour nad nimi postával a naléhal, aby nic neuspěli.

„Už to bude,“ zavrčel kdosi.

Hladina tůň se nadmula a bahno se rozevřelo, když se vynořil dlouhý předmět podobný kládě – obalený blátem a celý zkroucený.

„Vyzvedněte to pomalů,“ nabádal je Balfour.

Jako by vytahovali velkou rybu, drželi mrtvolu na hladině, upevnili ji nylonovými popruhy a podvlékli pevnou tkaninou.

„Dobře. Vytáhněte to.“

S dalším vypětím sil mrtvolu zvedli a uložili na plastovou plachtu na zem. Bláto z ní stékalo v hustých stružkách a Esterhazyho náhle obeštel odporný puch rozkládajícího se masa. Ustoupil o krok.

„Co to sakra je?“ zamumlal Balfour. Sklonil se nad mrtvolu, sáhl na ni rukou v rukavici. Potom pokynul jednomu z mužů. „Opláchněte to.“

Přistoupil jeden z forenzního týmu. Oba se sklonili nad zdeformovanou hlavu mrtvoly, muž smýval nečistoty vodou z plastové lahve.

Zápach byl odporný a Esterhazy cítil, jak mu žluč stoupá do krku. Několik mužů si spěšně zapálilo doutníky nebo dýmky.

Balfour se náhle narovnal. „To je ovce,“ prohlásil věčně. „Odtáhněte ji stranou a opláchněte to tady. Pokračujeme.“

Muži pracovali v tichosti a zanedlouho byla hákovací kotvice opět ve vodě. Znovu a znovu prohledávali tůň; znovu a znovu se spáry kotvy vynořovaly z bláta a na nich nic než další rostliny. Puch hnijící ovce,

kteřá ležela za nimi, obestřel celý výjev jako příkrov. Esterhazy cítil nesnesitelné napětí. Proč to tělo nenašli?

Přešli na protilehlou stranu tůně. Balfour svolal poradou, potichu ho-vořil s celým týmem. Potom přistoupil k Esterhazymu. „Jste si jistý, že právě tady váš švagr zmizel pod hladinou?“

„Naprosto,“ odpověděl a snažil se ovládnout hlas natolik napjatý, až hrozilo, že mu každou vteřinou začne přeskakovat.

„Vypadá to, že jsme nenašli nic.“

„Je tam!“ Esterhazy zvýšil hlas. „Přece jste vy sám našel tu nábojnici po mém výstřelu, našel jste i stopy v trávě – *víte*, že tohle je to správné místo.“

Balfour se na něj zvědavě podíval. „Skutečně to tak vypadá, ale...“ Jeho hlas se vytratil.

„Musíte ho najít! Prohledejte to ještě jednou, proboha!“

„To máme v úmyslu, ale sám jste viděl, jak důkladnou práci jsme odvedli. Kdyby tělo bylo tam dole...“

„Proudy,“ vyhrkl Esterhazy. „Možná ho odnesly proudy.“

„Tady žádné proudy nejsou.“

Esterhazy se zhluboka nadechl v zoufalé snaze zvládnout situaci. Zkoušel mluvit klidně, nedokázal dostat pod kontrolu chvění hlasu. „Podívejte, pane Balfoure. Já vím, že to tělo tam je. *Viděl jsem, jak se potopil.*“

Balfour stroze přikývl a obrátil se na muže. „Zkuste to ještě jednou o kousek dál.“

Bylo slyšet nesouhlasné mumlání. Ale záhy všechno začalo znovu, kotvu hodili z jiné strany tůně. Esterhazy je sledoval a znovu mu žluč stoupala do krku. Nakonec se světlo z oblohy vytratilo, mlha zhoustla, sodíkové lampy vrhaly děsivé pruty bílé, v níž se pohybovaly nezřetelné postavy vrhající bizarní stíny jako odsouzenci k věčnému zatračení v posledním kruhu pekla. To není možné, pomyslel si Esterhazy. Neexistuje naprosto žádný způsob, jak by Pendergast mohl přežít a dostat se odtud. Vůbec žádný.

Měl tam zůstat. Měl počkat až do hořkého konce... Otočil se na Balfoura. „Je vůbec možné, že by se někdo dostal ven – že by unikl z takového močálu?“

Mužův ostře řezaný obličej se na něj obrátil. „Ale vy jste viděl, jak šel ke dnu. Je to tak?“

„Ano, jistě! Byl jsem úplně bez sebe, mlha byla hustá... Možná se dostal ven.“

„To je velmi nepravděpodobné,“ odpověděl Balfour a hleděl na Esterhazyho přivřenýma očima. „Ledaže byste od něj odešel, když ještě bojoval.“

„Kdepak, zkoušel jsem ho zachránit, přesně jak jsem říkal. Ale věci se mají tak, že můj švagr je velmi duchapřítomný. Třeba možná –“ Snažil se ze všech sil, aby jeho hlas vyzněl optimisticky a aby skryl zděšení. „Třeba se nějak dostal ven.“

„Doktore Esterhazy,“ promluvil Balfour, nikoli bez soucitu, „obávám se, že naděje není příliš velká. Ale máte pravdu, musíme vzít v úvahu i tuhle možnost. Bohužel, jediný pes, co nám zbyl, je příliš traumatizovaný, aby mohl pracovat, ale máme dva experty, kteří mohou pomoci.“ Obrátil se. „Pane Grante? Pane Chasi?“

Hajný k nim přišel s mužem, v němž Esterhazy poznal šéfa forezního týmu. „Ano, pane?“

„Chci vás požádat, abyste oba dva prohlédli širší oblast tady kolem močálu. Hledejte důkaz – jakýkoli –, že se oběť mohla nějakým způsobem dostat ven a odejít. Hledejte všude, něco najděte.“

„Ano, pane.“ Zmizeli do tmy, byly vidět jen kužely jejich baterek.

Esterhazy v tichosti čekal, opar se proměnil v mlhu. Konečně se oba muži vrátili. „Nenašli jsme nic, pane,“ oznámil Chase. „Samozřejmě, byly tu prudké deště, je docela možné, že něco poničily. Ale zraněný člověk, postřelený, který se možná ploužil, silně krvácel, byl celý od bahna – by po sobě zanechal nějakou stopu, důkaz. Není možné, že ten muž z Bažiny vyvázl.“

Balfour se otočil na Esterhazyho. „Tak jste slyšel odpověď.“ Potom dodal: „Myslím, že to tady ukončíme. Doktore Esterhazy, obávám se, že vás musím požádat, abyste zůstal nablízku do soudního vyšetřování.“ Vyndal kapesník, otřel si nos, pořádku mu z něj teklo, a potom kapesník schoval. „Rozumíte?“

„Bez obav,“ odpověděl Esterhazy zaníceně. „Rozhodně tady hodlám zůstat, dokud se nedozvím, co *přesně* se stalo mému... mému drahému švagrovi.“

8

New York

DOKTOR JOHN FELDER jel za policejní dodávkou po silnici, která protínala Little Governor's Island. Na začátek října byl velmi teplý večer a bažinatou mokřinu po obou stranách lemovaly chomáčky oparu. Cesta na jih od Bedford Hills trvala skoro přesně hodinu a cíl měli přímo před sebou.

Dodávka odbočila do uličky s dávno suchými kaštany a Felder za ní. Skrze stromy viděl East River a bezpočet siluet budov v East Side na Manhattanu. Tak blízko, a přece tak strašně, strašně daleko.

Dodávka zpomalila, nakonec zastavila před vysokou bránou z tepaného železa. Z budky vedle ní se vynořil hlídač a došel k řidiči. Letmo pohlédl na desku s klipsem, kterou mu řidič podal, potom přikývl, vrátil se do budky a stisknutím tlačítka bránu otevřel. Když obě vozidla vjela do uzavřeného areálu, přelétl Felder pohledem bronzovou desku na bráně: MOUNT MERCY, NEMOCNICE PRO CHOROMYSLNÉ ZLOČINCE. Nedávno se někdo pokusil název změnit – aby vyzněl alespoň trochu moderněji a potlačil stigma, ale masivní deska jako by se odtud nechtěla hnout.

Dodávka zajela na malé dlážděné parkoviště a Felder zastavil své volvo vedle ní. Vystoupil a vzhlédl k rozlehlé gotické budově s velkými starými okny chráněnými mřížemi. Tohle je dozajista nejpozoruhodnější a nejneobvyklejší ústav pro choromyslné v celé Americe. Sjednání tohoto transferu ho stálo spoustu času a papírování a byl víc než našťvaný, protože muž, který na oplátku za tu službu slíbil prozradit o vězeňkyni „všechno“, podle všeho zmizel z povrchu zemského.

Odvrátil pohled od budovy na policejní dodávku. Vězeňský dozorce

opustil sedadlo spolujezdce, přešel k zadním dveřím a odemkl je klíčem na velkém kruhu. Po chvíli se dveře otevřely a vystoupil policista v uniformě ozbrojený brokovnicí. S připravenou zbraní čekal. Sanitář natáhl ruku do vozu, aby pomohl dalšímu pasažérovi.

Felder sledoval, jak mladá žena, mohlo jí být něco málo přes dvacet let, vystoupila do večerního vánku. Měla tmavé vlasy, ostříhané na krátké elegantní mikádo, a poděkovala sanitáři za pomoc tichým a vyrovnaným hlasem se zdrženlivou a starodávnou intonací. Byla oblečená do vězeňské uniformy, na zápěstích vepředu měla pouta, ale když ji vedli ke vchodu do budovy, kráčela půvabně s hlavou vztyčenou, vzpřímená a plná důstojnosti.

Felder se cestou ke skupince připojil.

„Doktore Feldere,“ řekla a vyrovnaně kývla hlavou. „Je mi potěšením, že vás opět vidím.“

„I já vás rád vidím, Constance,“ odpověděl.

Když přišli ke vstupním dveřím, zevnitř je odemkl a otevřel pečlivě upravený muž v krátkém bílém lékařském plášti přehozeném přes drahý oblek. „Dobrý večer, slečno Greeneová,“ pozdravil ji klidným, tichým hlasem, jako by hovořil s dítětem. „Očekávali jsme vás.“

Constance se mírně uklonila.

„Jsem doktor Ostrom a budu váš ošetřující lékař tady v Mount Mercy.“

Mladá žena sklonila hlavu. „Jsem velmi ráda, že jsem se s vámi mohla seznámit, doktore. Říkejte mi, prosím, Constance.“

Vešli do čekárny. Vzduch byl teplý a slabě páchl dezinfekčním prostředkem. „Znám vašeho, ehm, poručníka Aloysia Pendergasta,“ pokračoval doktor Ostrom. „Je mi velmi líto, že jsme vás nemohli přivést dříve, ale vyřídit všechny papíry trvalo déle, než jsem předpokládal.“

Při těch slovech se Ostromovy oči krátce setkaly s Felderovým. Felder věděl, že pokoj, který měla Constance přidělen v Mount Mercy, byl – po důkladném prohledání – velmi pečlivě uklizen, nejprve bělicím roztokem, potom dezinfekcí a následně vymalován třemi nátery olejovou barvou. Tyto kroky byly považovány za nezbytné, protože předchozí pacientka byla nechvalně známá zálibou v jedech.

„Jsem vám velmi vděčná za vaši péči, doktore,“ pronesla Constance rezervovaně.

Chvíli čekali, až doktor Ostrom podepíše formuláře, které mu předal

vězeňský dozorce. „Teď jí můžete sundat pouta,“ vyběhl je lékař, když vrátil desku s klípsem.

Dozorci mu vyhověli. Sanitář pustil dozorce a policistu ven a pečlivě za nimi zamkl vstupní dveře. „Velmi dobře,“ zhodnotil Ostrom a zlehka si mnul ruce, jako by mu celá transakce udělala radost. „A teď vám s doktorem Felderem ukážeme pokoj. Myslím, že se vám bude docela líbit.“

„O tom nepochybují, doktore Ostrome,“ odpověděla Constance. „Jste velmi laskav.“

Vydali se dlouhou chodbou, kterou se nesla ozvěna, doktor Ostrom vysvětloval pravidla platná v Mount Mercy a vyjádřil naději, že Constance s nimi bude spokojená. Felder se na ni kradmo podíval. Každému by samozřejmě připadala výjimečná: staromódní styl vyjadřování, nečitelné oči, které se zdály být poněkud starší než obličeje. Ale na jejím zevnějšku ani chování nebylo nic, co by naznačovalo skutečný stav věcí: že totiž Constance je silně duševně vyšinitá. Její vystupování bylo podle Felderova názoru mimořádné. Tvrdila, že se narodila v sedmdesátých letech devatenáctého století v rodině, která už dávno nežije a je zapomenuta, až na několik poznámek ve veřejných záznamech. Před nedávnem se vrátila lodí z Anglie. Během plavby – jak sama doznala – hodila svého maličkého syna přes palubu, protože, jak neustále opakovala, byl ztělesněním zla.

Po dva měsíce, od chvíle, kdy se Felder zapojil do jejího případu – nejprve v Bellevue a poté v nápravném zařízení Bedford Hills –, prováděl analýzu jejího psychického stavu. I když ho celý tenhle případ fascinoval čím dál víc, musel připustit, že stále nepochopil její osobnost ani chorobu.

Počkali, než sanitář odemkl těžké kovové dveře, potom se pustili další chodbou, v níž se odrážela ozvěna, a nakonec zůstali stát před neoznačenými dveřmi. I ty sanitář odemkl a doktor Ostrom je zavedl do spoře vybavené malé místnosti bez okna. Veškerý nábytek – postel, stůl, jediná židle – byl přišroubován k podlaze. Knihovna připevněná k jedné stěně obsahovala půl tuctu svazků. Stůl zdobil malý plastový květináč s narcisy z nemocniční zahrady.

„Tak co myslíte, Constance?“ zeptal se Ostrom.

Mladá žena si všechno prohlédla. „Zcela postačující, děkuji vám.“

„To rád slyším. Já a doktor Felder vám dopřejeme čas, abyste si zvykla. Pošlu k vám vrchní sestru, aby vám donesla vhodnější oblečení.“

„Jsem vám velmi zavázána.“ Constance upřela pohled na knihovnu. „Ty má dobroto! *Magnalia Christi Americana* Cottona Mathera. *Autobiografie* Benjamina Franklina, Richardsonova *Clarissa*. Nejsou to knihy pratety Cornelié?“

Doktor Ostrom přikývl. „Nové výtisky. Víte, tohle býval její pokoj a váš opatrovník požádal, abychom pro vás ty knihy koupili.“

„Ach.“ Constance na okamžik zčervenala jakoby radostí. „Je to skoro jako přijít domů.“ Otočila se na Feldera. „Je milé, že tu člověk může pokračovat v rodinné tradici.“

Přestože v pokoji bylo teplo, přejel Felderovi po páteři ledový záchvěv hrůzy.

9

PORUČÍK VINCENT D'AGOSTA hleděl upřeně na stůl a snažil se nepropadnout depresi. Když se vrátil z nemocenské, jeho šéf, kapitán Singleton, ho přeřadil na jiné místo kvůli snížené pracovní schopnosti. Vincentovi připadalo, že jenom přenáší papíry z jednoho stolu na druhý. Podíval se ze dveří do vedlejší místnosti; lidé ve spěchu přicházeli a odcházeli; telefony zvonily; delikventi byli vyslýcháni. Něco se *dělo*. Povzdechl, znovu se podíval na stůl. D'Agosta nesnášel papírování. Ale faktem zůstávalo, že to Singleton udělal pro jeho dobro. Koneckonců – před pouhým půlrokem ležel v nemocnici v Baton Rouge a bojoval o život poté, co mu kulka škrábla o srdce. Měl štěstí, že vůbec přežil a mohl se vrátit do práce. Stejně u stolu nezůstane navždycky. Musí jenom znovu nabrat bývalou sílu.

Kromě toho, řekl si, by se na celou situaci měl dívat z té lepší stránky. Vztah s Laurou Haywardovou nebyl nikdy lepší. Fakt, že ho skoro ztratila, ji poněkud změnil, je mírnější, láskyplnější a otevřenější. Dokonce když se dal na sto procent dohromady, vážně uvažoval o tom, že ji požádá o ruku. Nemyslel si, že by průměrný odborník na mezilidské vztahy doporučoval, aby se kvůli tomu člověk nechal střelit do hrudi, ale zjevně to hrálo v jeho prospěch...

Uvědomil si, že někdo stojí ve dveřích jeho kanceláře, a vzhledl k mladé ženě, která na něj upřeně hleděla. Její věk odhadoval na devatenáct dvacet, byla drobná, oblečená do džín a postaršího trička s obrázkem skupiny Ramones. Přes ruku měla zavěšenou černou koženou tašku zdobenou drobnými kovovými hroty. Všiml si, že má obar-

vené vlasy na temnou čern a zpod rukávu trička jí vyukovalo tetování podle předlohy M. C. Eschera.

Gotička.

„Co pro vás mohu udělat, madam?“ zeptal se. Krucinál, kde je sekretářka? Takovéhle lidi by vůbec neměla pouštět dovnitř.

„Připadám vám jako madam?“ zněla odpověď.

D'Agosta povzdechl. „Co pro vás mohu udělat?“

„Jste Vincent D'Agosta, že jo?“

Přikývl.

Dívka vešla do kanceláře. „On se o vás párkrát zmínil. Obvykle si jména nepamatuju, ale tohle ano, protože zní tak italsky.“

„Tak italsky,“ zopakoval D'Agosta.

„Nemyslím to špatně. Akorát že v Kansasu, odkud pocházím, se takhle nikdo nejmenuje.“

„Italové se nikdy nedostali daleko do vnitrozemí,“ odpověděl D'Agosta suše. „A teď mi povězte, kdo je ‚on‘, o kterém jste se zmínila?“

„Agent Pendergast.“

„Pendergast?“ D'Agosta nedokázal skrýt své překvapení.

„Jo. Byla jsem jeho asistentka v Medicine Creek v Kansasu. Případ několikánásobných vražd. Pojmenovali jsme je ‚Zátiší s vránami‘.“

D'Agosta na ni upřeně zíral. Pendergastova asistentka? Ta holka si něco namlouvá.

„Určitě se o mně zmínil. Jmenuju se Corrie Swansonová.“

D'Agosta sražil čelo. „Mlhavě si pamatuji na ty vraždy, ale nevzpomínám si, že by zmínil vaše jméno.“

„O svých případech nikdy nemluví. Vozila jsem ho, kam potřeboval, a pomohla mu s pečlivou prohlídkou města. V tom černém obleku byl hrozně nápadnej – potřeboval někoho, kdo se vyzná – takže mě.“

D'Agostu překvapilo, co slyšel, ale pochopil, že to děvče mluví pravdu – i když trochu přehání. Asistentka? Jeho podráždění trochu ustoupilo. „Pojďte dál,“ vybídl ji opožděně. „Posad'te se.“

Usedla, kov zacinkal, stáhla si havraní vlasy a v nich se objevil nachový a žlutý pruh. D'Agosta se opřel ve své židli a pečlivě skrýval svou reakci.

„Takže. O co jde?“

„V září jsem na rok přijela studovat do New Yorku. Jsem ve druhém ročníku a teď jsem přestoupila na fakultu Johna Jaye na trestní právo.“

„Pokračujte,“ vybídl ji D’Agosta. Zmínka o fakultě na něj udělala dojem. Nebyla hloupá, i když dělala maximum pro to, aby tak vypadala.

„Chodím na kurz Analýzy deviace a společenské kontroly.“

„Deviace a společenská kontrola,“ zopakoval D’Agosta. Znělo to jako název kurzu, který možná dělala Laura – hodně se zajímala o sociologii.

„Naším úkolem je provést samostatnou analýzu a napsat esej. Já si vybrala vraždy Zátíší s vránami.“

„Nevím jistě, jestli by s tím Pendergast souhlasil,“ odpověděl D’Agosta opatrně.

„Ale on *souhlasil*. V tom je právě problém. Když jsem poprvé přijela, domluvila jsem si s ním oběd na včerejšek. Ale vůbec se neukázal. Tak jsem jela do jeho bytu v Dakotě – k ničemu, vrátný mi jen házel klacky pod nohy. Pendergast má moje číslo na mobil, ale nezavolał, aby to zrušil nebo tak. Jako by se vypařil.“

„To je divné. Třeba jste si zapsala špatné datum.“

Zalovila v malé tašce a podala mu obálku.

D’Agosta vyndal dopis a pustil se do čtení.

Dakota

Dvaasedmdesátá západní 1

New York, NY 10023

5. září

Slečna Corrie Swansonová

844 Amsterdam Avenue, byt 30B

New York, NY 10025

Moje milá Corrie,

jsem moc rád, že se ti ve studiu daří. Oceňuji tvoji volbu kurzů.

Věřím, že Úvod do forenzní chemie bude pro tebe nejzajímavější. Trochu jsem přemýšlel o tvém projektu a hodlám se ho zúčastnit za předpokladu, že budu moci zkontrolovat výsledek a že vyslyšíš mou prosbu a ve své práci neodhalíš jisté drobné detaily.

Určitě spolu půjdeme na oběd. Koncem tohoto měsíce budu v zahraničí, ale do půli října bych se měl vrátit. Devatenáctého října

se mi hodí. Dovol, abych navrhl Le Bernardin na Jednapadesáté západní, v jednu hodinu. Rezervace bude na moje jméno.

Těším se, až se zase uvidíme.

S pozdravem
A. Pendergast

D'Agosta si dopis přečetl dvakrát. Pravda, už měsíc dva o Pendergastovi nevěděl vůbec nic, ale to samo o sobě nebylo nijak neobvyklé. Agent často na dost dlouho mizel. Na druhou stranu si potrpěl na to, aby vždycky dodržel slovo; to, že nepřišel na smluvený oběd, je hodně zvláštní.

Vrátil jí dopis. „Měli jste rezervovaný stůl?“

„Ano. Rezervace byla objednaná den poté, co poslal ten dopis. Ani nezavolał, aby ji zrušil.“

D'Agosta přikývl, skrýval narůstající znepokojení.

„Doufala jsem, že možná budete vědět, kde je. Dělam si starosti. Tohle mi k němu vůbec nesedí.“

D'Agosta si odkašlal. „Nějakou dobu jsem s ním nemluvil, ale určitě se to dá vysvětlit. Asi se plně věnuje nějakému případu.“ Konejšivě se usmál. „Prověřím to a ozvu se vám.“

„Dám vám svoje číslo na mobil.“ Posunul k ní přes stůl blok a ona napsala své číslo.

„Ozvu se vám, slečno Swansonová.“

„Děkuju. A říkejte mi Corrie.“

„Dobře, Corrie.“ Čím víc o tom D'Agosta přemýšleł, tím větší měl obavy. Skoro nevnímala, že vzala svou tašku a odcházela ze dveří.

10

Cairn Barrow

HIGH STREET PROTÍNALA CENTRUM VESNICE, z náměstí nepatrně uhýbala na východ a dál vedla do zelených vrás kopců obklopujících jezero Lanark. Obchody i domy byly ze stejného kamene barvy zeminy, s příkrými sedlovými střechami ze zvětralé břidlice. Petrklíče a narcisy vykukovaly z čerstvě nabarvených okenních truhlíků. Zvony v malé a nepřilíš pohledné zvonici ve Wee Kirk o'the Loch ospale vyzváněly dopolední desátou.

Dokonce i pro našťvaný pohled šéfinspektora Balfoura to bylo téměř neskutečně malebné místo.

Rychle kráčel po ulici. Před Starým bodlákem, místní hospodou, stál tucet zaparkovaných aut – málem dopravní zácpa na sklonku sezony, dlouho poté, kdy odcestovali letní výletníci, kteří přijeli na jeden den, a zahraniční turisté. Vešel, pokynul hostinskému Phillipovi, pokračoval dál dveřmi vedle telefonního automatu a vystoupal po rozvrzaných dřevěných schodech do společenské místnosti. Největší veřejný prostor v okruhu více než třiceti kilometrů byl téměř plně obsazen muži i ženami – svědky a zvědavými diváky – usazenými na dlouhých lavicích a otočenými čelem k zadní stěně, kde stál velký dubový stůl. U stolu seděl doktor Ainslie, místní koroner, oblečený v černém, jeho starý vyschlý obličej s hlubokými vráskami prozrazoval neutuchající hrůzu ze světa a jeho skutků. Vedle něj, u mnohem menšího stolu, seděl Judson Esterhazy.

Když se inspektor Balfour usadil, Ainslie na něj stroze kývl. Potom se rozhlédl a odkašlal si.

„Tento vyšetřující soud byl svolán, aby zjistil pravdu kolem zmizení a pravděpodobného skonu pana Aloysia X. L. Pendergasta. Používám vý-

raz „pravděpodobný“ s ohledem na fakt, že tělo nebylo nalezeno. Jediným svědkem skonu pana Pendergasta je muž, který ho možná zabil – Judson Esterhazy, jeho švagr.“ Ainslie se zachmuřil a skoro to vypadalo, že se jeho vysušený obličej takovou námahou odloupne. „Vzhledem k tomu, že pan Pendergast nemá žádné žijící příbuzné, dá se říci, že tady Judson Esterhazy vystupuje nejen jako jediná osoba zodpovědná za nehodu pana Pendergasta, ale rovněž jako zástupce rodiny. V důsledku toho toto řízení není – a nemůže být – standardním soudním vyšetřováním, neboť v tomto případě nemáme tělo a je zapotřebí smrt samu prokázat. Nicméně budeme v soudním vyšetřování pokračovat. Naším záměrem je tedy prokázat fakta zmizení, stejně tak jako přibližné okolnosti, a rozhodnout, pokud to fakta dovolí, o tom, zda smrt nastala či nikoli. Vyslechneme si výpovědi všech zúčastněných a poté učiníme rozhodnutí.“

Ainslie se otočil na Esterhazyho. „Doktore Esterhazy, souhlasíte s tím, že jste řádně zainteresovanou osobou v této záležitosti?“

Esterhazy přikývl. „Ano, souhlasím.“

„A z vlastní vůle jste odmítl podržet si advokáta?“

„Je to tak.“

„Dobře. Než začneme, dovoluji, abych všem přítomným připomněl koronerovo nařízení číslo 36: soudní vyšetřování není shromáždění, při němž může být stanovena jakákoli občanská nebo trestní odpovědnost – třebaže dokážeme stanovit, že okolnosti vyhovují jistým právním definicím provinění. Rozhodnutí o vině je záležitost, která se projednává odděleně, je-li to odůvodněno. Někjaké otázky?“

Když v místnosti zavládlo ticho, Ainslie přikývl. „Pak dovoluji, abychom přikročili k důkazům. Začneme vyjádřením Iana Cromartyho.“

Inspektor Balfour poslouchal, jak provozovatel chaty poněkud obširně mluví o Pendergastovi a Esterhazym – o tom, jaký z nich měl první dojem, jak spolu předchozího dne povečeřeli, jak Esterhazy následujícího dopoledne propukl v pláč a tvrdil, že zastřelil svého švagra. Dále Ainslie vyslechl pár hostů Kilchurn Lodge, kteří byli svědky příchodu zoufalého a neupraveného Esterhazyho. Potom se obrátil na hajného Granta. Jak řízení pokračovalo, Ainslieho obličej se změnil ve strohou masku nesouhlasu a podezření.

„Vy jste Robert Grant. Mám pravdu?“

„Ano, pane,“ odpověděl seschlý stařík.

„Jak dlouho jste hajným v Kilchurnu?“

„Pětatřicet let, pane.“

Na Ainslieho žádost Grant podrobně popsal namáhavou cestu na místo neštěstí a smrt policejního psa.

„Je obvyklé, že lovci z vaší chaty se odváží vydat do Foulmire?“

„Obvyklé? Není to obvyklé. Je to proti pravidlům.“

„Takže Pendergast a doktor Esterhazy pravidla porušili.“

„To ano.“

Balfour zaregistroval, jak se Esterhazy při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

„Takové chování svědčí o nedostatečné soudnosti. Proč jste je nechal odejít samotné?“

„Protože jsem si je pamatoval z dřívějšíka.“

„Pokračujte.“

„Ti dva sem jednou přijeli, tak před deseti jedenácti lety. Vyšel jsem si s nimi. Setsakra dobře stříleli, věděli přesně, co mají udělat, zvláště tady doktor Esterhazy.“ Grant pokývl hlavou směrem k němu. „Kdyby na mně záleželo, v žádném případě bych je nepustil bez průvodce.“

Balfour se narovnal na židli. Samozřejmě věděl, že Pendergast a Esterhazy už předtím v Kilchurnu byli na lovu – Esterhazy se o tom zmínil při jednom z výslechů –, nicméně fakt, že si s nimi Grant vyšel a mohl zaručit, že Esterhazy je výborný střelec, byl pro něj velkou novinkou. Esterhazy vždycky svoje dovednosti zlehčoval. Balfour sám sebe proklínal, že na tohle nepřišel sám.

Potom byl na řadě on. Balfour popsal svůj příjezd do chaty; Esterhazyho emocionální rozpoložení; hledání těla v tůni a následně neplodné pátrání v močálech a okolních vesničkách po jakékoli stopě po těle. Mluvil pomalu a opatrně. Ainslie soustředěně poslouchal, přerušoval ho jen zřídka nějakou otázkou.

Když domluvil, Ainslie na něj chvíli beze slova zíral, přivřenýma očima se rozhlížel kolem sebe. „A v těch deseti dnech od té střelby policie pokračovala v pátrání?“ zeptal se.

„Je to tak,“ odpověděl Balfour. „Tuň jsme pročesali ne jednou, ale dvakrát a potom ještě potřetí a počtvrté. Navíc jsme prohledali i okolní tůně. Když jsme chtěli zachytit stopu z místa neštěstí, nasadili jsme policejní psy. Nenašli ani jedinou – předtím hodně přšelo.“

„Takže,“ pokračoval Ainslie, „jste nenašli žádný reálný důkaz o tom, že Pendergast je mrtvý, a ani potvrzení toho, že je stále naživu. Mám pravdu?“

„Přesně tak. Neobjevili jsme tělo ani žádné osobní věci, včetně pušky.“

„Inspektore,“ oslovil ho Ainslie, „máte pocit, že doktor Esterhazy v té záležitosti spolupracuje?“

„Většinou ano. I když své střelecké dovednosti popisuje poněkud jinak než pan Grant.“

„A jak je doktor Esterhazy popisuje?“

„Říká o sobě, že je nezkušený.“

„Shodují se jeho činy a výroky s tím, jak by reagoval člověk zodpovědný za tak nehoráznou nehodu?“

„Pokud mohu posoudit, tak ano.“ Balfour navzdory všemu nedokázal definovat jediný Esterhazyho krok, který by byl neslučitelný s pocitem zahanbení, smutku a sebeobviňování.

„Řekl byste, že ho lze považovat za spolehlivého a kompetentního svědka těchto událostí?“

Balfour zaváhal. „Řekl bych, že nic, na co jsme doposud přišli, se nijak nerozchází s jeho výroky.“

Koroner jako by o tom chvilku uvažoval. „Děkuji vám, inspektore.“

Pak měl vypovídat samotný Esterhazy. Za deset dní od střelby znovu získal poměrně velkou vyrovnanost, i když mírně ztrhaný výraz úzkosti ve tváři jako by se prohloubil. Měl klidný, vážný a tichý hlas. Pohovořil o svém přátelství s Pendergastem, které začalo, když se jeho sestra za agenta FBI provdala. Stručně se zmínil o její příšerné smrti v čelistech lidožravého lva, což u posluchačů vyvolalo poměrně hlasité lapání po dechu. A poté – když ho koroner jemně pobídl – popsal události, které vyústily v Pendergastovu smrt: lov na pusté pláni; debatu o tom, kterého jelena vyberou; stopování ve Foulmire; zvedající se mlhu, jeho dezorientaci v terénu, náhlý příchod jelena a instinktivní výstřel, zoufalý pokus zachránit svého bývalého švagra, muže potápějícího se do bažiny. Když Esterhazy popisoval poslední události příběhu a své bezútešné putování zpátky do Kilchurn Lodge, pozlátko klidu a rozvahy náhle popraskalo; byl vyvedený z míry, hlas mu přeskakoval. Přihlížející vrtěli hlavami s účastí a zjevně pohnutí. Balfour si, s velkým uznáním, všiml, že Ainslie má jako vždy truchlivě skeptický výraz. Položil

pár otázek týkajících se několika drobností – hlavně načasování určitých událostí, Esterhazyho lékařský názor na Pendergastovo zranění – ale nic víc. Esterhazyho výpověď po patnácti minutách skončila. Celkově pozoruhodné představení.

Představení. Proč ho napadlo zrovna tohle slovo?

Protože navzdory všemu Balfour i nadále Esterhazyho stále více podezíral. Nemohl na nic poukázat. Všechny důkazy dávaly smysl. Ale kdyby Balfour chtěl někoho zničit a zařít to tak, aby to vypadalo jako nehoda, udělal by to stejně jako Esterhazy.

Zaobíral se těmito myšlenkami při výpovědích řady méně důležitých svědků. Letmo pohlédl na Esterhazyho. Ten muž se velmi usilovně snažil vzbudit dojem upřímného a poctivého člověka, který jednoduše selhal – typický neohrabaný Američan. Jenomže on nebyl neohrabaný a už vůbec ne hloupý. Vystudoval medicínu a měl i velký doktorát – to si Balfour ověřil.

Ainslie pokračoval odměřeným hlasem. „Jak už jsem uvedl, smyslem tohoto soudního vyšetřování je zjistit, zda došlo k úmrtí. Svědectvím je výpověď doktora Esterhazyho, který nešťastnou náhodou zastřelil Aloysia Pendergasta; podle jeho lékařského názoru byla rána smrtelná; navíc na vlastní oči viděl, že Pendergast klesl pod hladinu močálu. Svědectví inspektora Balfoura a dalších vypovídají o tom, že místo, kde došlo k nešťastné nehodě, bylo náležitě prozkoumáno a důkazy na místě byly shodné s výpovědí doktora Esterhazyho. Inspektor rovněž dosvědčil, že tělo ani osobní věci v močálu ani na okolních planinách nebyly nalezeny. Inspektor Balfour dále vypověděl, že i přes vyčerpávající prohledávání blízkých vesnic nebyla po panu Pendergastovi nalezena jediná stopa a neobjevili se ani jiní svědci, kteří by ho viděli mrtvého či živého.

Rozhlédl se po místnosti. „Za daných okolností připadají v úvahu dva možné verdikty odpovídající uvedeným skutečnostem: zabití člověka z nedbalosti, nebo otevřený výrok. Neúmyslné zabití člověka z nedbalosti je kvalifikováno jako zabití, avšak bez *zločinného úmyslu*. Otevřený verdikt je výrok v případě, kdy příčinu a okolnosti smrti, nebo v tomto případě dokonce trestný čin usmrcení, nelze dokázat.“

Odmlčel se a znovu důkladně přejel soudní síň cynickým pohledem. „Na základě výpovědi a dnes předloženého důkazu prohlašuji v tomto případě otevřený výrok.“

„Promiňte, pane!“ Balfour si uvědomil, že je najednou na nohou. „Musím proti tomuto rozsudku protestovat.“

Ainslie se na toho člověka podmračeně podíval. „Inspektore?“

„Přestože –“ Balfour zaváhal ve snaze ovládnout se. „Přestože čin, o kterém tu mluvíme, možná nebyl vraždou, je následkem nečestného chování. To jasně mluví pro rozsudek neúmyslného zabití z nedbalosti. Potvrzením takového verdiktu je výpověď doktora Esterhazyho. Nedbalost zjevně hrála v tomto případě rozhodující roli. Neexistuje jediný důkaz, že oběť přežila střelbu, ani nezvratný důkaz, že ji nepřežila.“

„Máme ale tu výpověď,“ namítl Ainslie. „Dovolte, inspektore, abych vám připomněl jedno: nemáme mrtvolu. Chybí nám jakýkoli usvědčující důkaz. Jediné, co máme v ruce, je výpověď jednoho očitého svědka. Tudíž nemáme žádný nezávislý důkaz, že někdo byl skutečně zabit. Takže toto soudní vyšetřování nemá jinou možnost než vynést otevřený výrok.“

Balfour zůstal stát. „Pokud jde o otevřený výrok, zákon mi neumožňuje držet doktora Esterhazyho ve Skotsku.“

„Máte-li jakoukoli námitku,“ pokračoval koroner, „můžete diviznímu soudu předložit žádost o přezkoumání rozsudku.“

Shromáždění tiše zabručeli. Balfour se krátce podíval na Esterhazyho. Nemohl udělat vůbec nic.

„Pokud je to vše,“ řekl Ainslie a přísně se rozhlédl, „prohlašuji toto soudní vyšetřování za uzavřené.“

11

Inverkirkton, Skotsko

OSAMĚLÝ CYKLISTA ŠLAPAL s očividnou námahou po úzké klikaté silnici do kopce. Černý bicykl se třemi převody byl vybaven speciálním nosičem na zadním blatníku, v němž byly kožené brašny připevněné elastickými provazy. Muž měl na sobě tmavě šedou větrovku a manšestráky barvy holubí šedi a v kombinaci s černým kolem vypadal proti hlodášovým keřům a vřesu na skotských kopcích podivně jednobarevně.

Na vrcholu kopce, kde se ze zelených hlodášů zvedala jako tesáky skupina zvětralých balvanů, se cesta dělila na křižovatce ve tvaru T. Cyklista zastavil, sesedl z kola – se zjevnou radostí z té trochy odpočinku –, vyndal z bundy mapu, položil ji na sedlo a v klidu do ní nahlížel.

Uvnitř však Judson Esterhazy rozhodně klidný nebyl. Ztratil chuť k jídlu; musel se nutit, aby přijímal potravu. Neustále v sobě potlačoval nutkání ohlédnout se přes rameno. V noci nemohl spát: jakmile zavřel oči, viděl Pendergasta, smrtelně zraněného, jak na něj z močálu s nesmiřitelnou silou upírá lesklé planoucí oči.

Potisící sám sebe zatrpkle káral za to, že nechal agenta FBI ve Foulmire. Měl počkat, dokud ho bahno úplně nepozře. Proč to neudělal? Kvůli těm očím; ani o vteřinu déle nemohl vydržet pohled do těch úzkých stříbrných očí ostrých jako skalpel. Opovrženímhodná a neomluvitelná slabost ho v okamžiku pravdy přemohla. Esterhazy věděl, že Pendergast je nadpřirozeně vynalézavý. *Nemáš představu – ani tu nejmenší – jak nebezpečný chlap je Pendergast.* Nejsou to jeho vlastní slova, která pronesl před půlrokem? *Je chytrý a vytrvalý. Teď má navíc motivaci – výjimečnou motivaci.* Esterhazy to všechno připravil s nesmírnou pečlivostí – a doposud bez hmatatelného výsledku.